

[Valdemar Thomsen.]

og dets Partier, hvor længe dette System, dette legaliserede Bedrageri skal opretholdes. Jeg spørger Venstre, og jeg spørger Venstres Presse, hvor længe Landbruget godvilligt bør taale en saadan Udfordring.

Statsministeren indrømmede i sin Tale, maaske til manges Overraskelse, at det Arbejde, der ligger bag en Drittel Smør, er lige saa værdifuldt som Arbejdet med Tøfler og med Damestrømper. Uden at gaa nogen for nær kan man vel nok sige, at det første, i hvert Fald for Samfundet, er betydelig mere værdifuldt, men *lige saa* værdifuldt er det altsaa efter Statsministerens Mening, og derfor er det mig uforstaaeligt, at Regeringen synes saa mærkværdig uforstaaende og saa modvillig, naar vi fra vor Side hævder, at Forholdene, efter at Staten griber regulerende ind paa saa at sige alle Omraader, maa lægges saadan til Rette, at der betales en anstændig Pris, ogsaa for det Arbejde, der ligger i Smørproduktionen. Men det er ikke Problemet, sagde Statsministeren. Det, det kommer an paa, er, at Værdien af Landbrugets Produkter anvendes paa en saadan Maade, at det giver Beskæftigelse til andre, og det er naturligvis rigtigt, forudsat at Landmændene, der producerer Varerne, de Varer, som betinger Landets Købekraft over for de udenlandske Varer, faar en Pris, der staar i Forhold til Prisen paa det, der skal købes, men det faar Landmændene altsaa ikke, idet de som allerede nævnt maa betale 138 for en Vare, der paa den anden Side af Sundet kan købes for 98.

Det store Spørgsmaal med Hensyn til vor Handelspolitik er efter min Mening, om vi skal tilstræbe et kommercielt Fællesskab med vore Nabolande, eller om vi skal vakle videre i vore Bestræbelser for national selvforsyning. For mig er der ingen Tvivl om, at netop som Situationen tegner sig med udpræget Mangel paa Fødevarer i vort Naboland mod Syd, vil det være Spild af Værdier og til Skade for Levefoden i vort Land, om ikke vi udnytter den Chance, som vi maa have paa det Omraade. Fra ansvarlig tysk Side er det gentagende hævdet, at Tyskland er interesseret i en Vareudveksling i større Stil. Det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram nævnte i sin Tale forleden Eksempler i saa Henseende. Den tyske Landbrugsminister Darre har udtalt: Vi Tyskere vil gerne være Aftagere, lige for lige. Han sagde: Vi, der bor omkring Østersøen, maa vel før eller senere finde sammen i et kommercielt Fællesskab. Uden Hensyn til øjeblikkelige smaa — i denne Forbindelse smaa — beskæftigelsesmæssige Hensyn og Interesser

tror jeg, at vi vil staa os godt ved at slaa ind paa en Handels- og en Udenrigspolitik, der kunde føre til et saadant Resultat, til et saadant kommercielt Fællesskab. Med den allerstørste Bekymring maa danske Landmænd se paa, at Tyskland, samtidig med at vi har saakaldt Overproduktion af Fødevarer, forsyner sig fra Lande, som ikke har de samme Betingelser, som vi har, for Produktion af Fødevarer.

Det ærede Medlem Hr. Steen har for faa Minutter siden herfra givet Udtryk for sit Syn paa Spørgsmaalet om Landbrugets Konkurrencemuligheder. Han lagde ikke Skjul paa, at vore Landbrugsprodukter kvalitetsmæssigt er i Stand til at konkurrere hvor som helst, og den høje Standard, vi har paa det Omraade, burde virkelig ogsaa udnyttes. Hvis vi da lagde ud med et Arbejde paa langt Sigt paa at udnytte ikke alene de Handelsoverenskomster, vi har, saaledes som det saa stærkt og rigtigt er fremhævet af det ærede Medlem Hr. Brønsen, men ogsaa paa at udnytte vor Købekraft til den yderste Grænse, fuldt ud, ja, saa er det min og manges Tro, ogsaa af dem, som har særlig Indsigt i det Spørgsmaal, som her foreligger, at vi trods Udenrigsministerens Pessimisme kunde ikke alene sikre vort Land en højere Levefod, men ogsaa finde Beskæftigelse til Tusinder af ledige, selv om det maaske ikke i første Omgang bliver til fuld tarifmæssig Betaling.

Med Hensyn til Forfatningsspørgsmaalet kan man vel nu gaa ud fra, at der vil blive nedsat en Kommission, og saa er man da klar over, at der foreløbig i hvert Fald ikke sker noget, og det er maaske ogsaa Meningen. Derfor kan Kræfterne efter min Mening passende samles om at værne den Grundlov, vi har. Saa meget er i hvert Fald sikkert, at der ikke, og ikke mindst her paa Rigsdagen, tages Hensyn til de Bestemmelser, vi dér har. Der lægges ikke alene en himmelraabende Ringeagt for Dagen med Hensyn til Grundlovens Bogstav og Bestemmelser, men vises ogsaa Respektløshed for Aanden i Grundloven og de Rettigheder, som derigennem skulde sikres alle Samfundsborgere. Der tales saa smukke Ord om Parlamentarisme og Demokrati, og der tænkes aabenbart ikke paa, at Tilliden til og Sundheden i Folkestyret undergraves paa saa mange Maader, ogsaa ved den Maade, hvorpaa Arbejdet tages op her paa Tinge. I Grundlovens første Afsnit bestemmes det, at der skal sondres skarpt mellem Lovgivningen og den udøvende og den dømmende Magt.

Naar dette siges allerførst, er det natur-